

Phần 1

Chương 1 Đau Khổ Xuyên Qua

Tổng Tiểu Hoa quay mặt về cái cây vàng óng ánh không biết tên, nặng nề thở dài lần nữa, phui mông đứng lên, lập tức sau lưng bụi đất mù mịt.

Vốn Tổng Tiểu Hoa không gọi là Tổng Tiểu Hoa, nhưng tên gì cũng đã không còn quan trọng, vì hiện tại chỉ có thể gọi nàng là Tổng Tiểu Hoa, thời Tống, phu nhân tái giá của một viên quan tếp riu Thất Phẩm.

Là một trong những thành viên của đại quân xuyên không, nàng không biết còn có ai bi thảm hơn nàng không, dù sao, nàng đã oán trách và hối tiếc rất nhiều ngày.

Ngủ một giấc thật tốt, không ai làm phiền, hai mắt nhắm lại rồi lại mở ra, không thể giải thích được, nàng từ một kẻ trí thức làm công ăn lương thế kỉ hai mươi một lại biến thành một nàng dâu nhỏ hơn một ngàn năm trước, đến đại tự cơ bản (chữ viết) cũng không biết, điều này cũng có thể cho qua, nhưng lại là tái giá, còn là một Huyện lệnh nhỏ nhỏ tái giá, hơn nữa, còn là một Huyện lệnh nghèo rớt mồng tơi.

Nhìn bóng mình trong nước, thân thể nhỏ bé, lại nhớ đến dáng người trước kia, có lòi có lõm, khiến người ta phun huyết, Tống Tiểu Hoa càng cảm thấy bi thương.

Muốn dáng người không có dáng người, muốn diện mạo không có diện mạo, muốn gia thế không có gia thế, muốn tiền không có tiền, muốn nam nhân... Trên căn bản không có năng lực, dù sao ở một nơi thâm sơn cùng cốc, có một nam nhân làm quan nhỏ còn không bằng không có, cuộc sống như thế, muốn tiếp tục như thế nào!

“Mẹ!” Một giọng nói trẻ con vang lên giòn giã, khiến sự bi thương của Tống Tiểu Hoa trong nháy mắt vọt tới đỉnh điểm.

Gì chứ! Cho dù Chopin⁽¹⁾ có tài giỏi đến cỡ nào cũng không đàn được một khúc giải bày sự bi thương của nàng!

Tống Tiểu Hoa là người huyện kế bên, cha mẹ mất từ khi nàng còn nhỏ, nàng được huynh ruột và tẩu tẩu một tay nuôi nấng, cuộc sống của gia đình nhỏ coi như tạm ổn, có thể coi là khá giả, nửa năm trước định ra hôn sự cho ‘huynh đệ’ - Huyện lệnh Bắc Nhai mới nhậm chức tái giá, một tháng trước trèo đèo lội suối gả tới đây, trên đường không may nhiễm phong hàn, từ đó bị bệnh không dậy nổi, thương thay một khắc kia, có một kẻ xui xẻo nào đó u mê “hôn xuyên”...

Những chuyện này, hiện nay Tống Tiểu Hoa chỉ có thể nói bóng nói gió với người làm thuê là Trương thâm.

Nhìn lại xem, người ta xuyên qua không phải hoàng cung thì chính là đại trạch (nhà lớn), bên cạnh có nha đầu lão mục nhiều không đếm xuể, nàng thì tốt rồi, mấy ngày qua đều chỉ gặp một người làm hơn bốn mươi tuổi. Bởi vì khoảng thời gian trước nàng bị bệnh sắp chết, phu quân chưa gặp mặt tạm thời mời tới một người làm đến.

Nói đến điều này, sự mang ơn với Trương thâm lập tức vỡ òa, không có từ nào có thể miêu tả được, cảm ơn trời đất cảm ơn Hoàng thượng đã phái tới một Huyện Lệnh Bắc Nhai tận công bỏ tư, một viên quan phụ mẫu!

Tống Tiểu Hoa trừng mắt, ở trong bụng đã hỏi thăm mười tám đời tổ tông của kẻ vì bận công vụ mà bỏ đêm tân hôn với thê tử của mình.

Nếu không phải do nàng “chết” xuyên không tới đây, trọng phu trên danh nghĩa của nàng, Huyện Lệnh Bắc Nhai ‘đầy tớ của nhân dân’, đồng chí Lục Tử Kỳ, khi trở lại sẽ được chào đón bằng “hôn sự trắng”, về nhận xác thê tử mình! Thật là một nam nhân khôn kiếp không nhân tính.

Cho dù lấy nàng làm thê chỉ vì muốn nàng chăm sóc nhi tử bảo bối mới sinh ra đã mất mẹ, thì cũng không thể bỏ mặc nàng như vậy! Nam nhân đáng chết, con riêng thôi!

Tống Tiểu Hoa còn chưa kịp oán thâm xong, bắp đùi đã bị một quả cầu đỏ rục ôm lấy, suýt nữa bị đẩy ngã.

Cúi đầu nhìn quả cầu cao đến nửa người nàng, nước mắt nước mũi tèm lem, Tống Tiểu Hoa không nhìn được lại bắt đầu than khóc.

Nếu là trước kia, có nhóc con ôm lấy chân nàng, chỉ cần đẩy nhẹ là nó có thể bị ngã lăn mấy vòng. Nhưng hiện nay, vạn lần không làm được.

Bởi vì bây giờ nàng chỉ cao khoảng 1m50, mới mười sáu tuổi, chỉ là hài tử mới lớn mà thôi. Hơn nữa, ngày thường gầy nhỏ, cả người không có mấy hơi sức. Mới khỏi bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn mặc dù vàng vọt, nhưng cũng được coi là mi thanh mục tú, làn da không tòi, có tiềm lực trở thành mỹ nữ.

Nếu không, nàng thê, cõi đời này sẽ không bao giờ có Tống Tiểu Hoa nữa...

Thực tế thật tàn khốc! Để một tiểu thí hài (thiếu niên) chăm sóc một hài tử, một tiểu cô nương như hoa như ngọc lại trở thành mẹ kế...

Tống Tiểu Hoa nặng nề thở dài lần nữa. Bây giờ nàng có linh hồn trưởng thành, thể xác trẻ con, nhưng thân là một người thành thị hiện đại, nàng cũng chưa kết hôn, càng không có con, trên thực tế, trước đến giờ nàng từ vừa nhìn thấy đứa bé liền nhúc đầu, chỉ sợ tránh không kịp.

Bây giờ thì tốt rồi, cứ nhiên còn có một đứa con riêng, hơn nữa, còn là một con riêng vừa nhìn thấy nàng đã dính lấy như bạch tuộc!

Có làm hay không, nàng là mẹ kế, là mẹ kế! Có đứa bé nào thân thiết với mẹ kế như thế? Có thể dùng mấy thái độ mà con riêng thường đối xử với mẹ kế hay không...

“Mẹ!”

Là ai nói trời sinh hài tử có thể phân biệt được người khác đối xử với nó như thế nào? Rõ ràng chính là lừa dối, lừa dối, đại lừa dối!

Tống Tiểu Hoa cùng một đôi mắt to đen nhánh nhìn nhau năm giây, rốt cuộc thua trận không ngoài dự đoán, ngồi xồm người xuống, không tự chủ được hạ giọng: “Lăng Nhi, chuyện gì vậy?”

Tiểu con riêng năm nay ba tuổi, nói năng lưu loát, dáng dấp trắng trẻo mũm mĩm, lông mi hơi cong lên giống như búp bê, vả lại hầu như chưa bao giờ khóc, lúc nào cũng tươi cười ngọt ngào, khiến người ta không nhìn được muốn hôn một cái muốn véo hai cái, đại khái cũng đang vì như thế, Tống Tiểu Hoa không thể bỏ mặc cậu nhóc...

Nhưng, nhìn bộ dáng xinh đẹp của nó, cha mẹ phải không kém mới đúng, đây là sắc màu duy nhất trong mạch xúc cảm bi thương nơi sơn núi cùng cốc của Tống Tiểu Hoa.

“Cha!”

Lục Lăng không trả lời câu hỏi của Tống Tiểu Hoa, mà nhảy cẫng lên hoan hô chạy về cửa viện sau lưng nàng, thuận tiện, thành công đẩy nàng ngã ngựa.

Vừa tức vừa chóng mặt bò dậy, xoay người, sừng sốt.

Ông trời ôi! Lão Thiên ơi! Người đừng đùa giỡn con như vậy chứ!

Chỉ thấy một nam nhân đứng thẳng ở cửa, một tay ôm Lăng Nhi, một tay cầm cái cuốc, ống quần vén lên thật cao lộ ra bắp chân dơ dáy, đoản sam (y phục ngắn, gọn) đầy bùn lầy vết bẩn, trên mặt vết đen vết trắng hoàn toàn không phân biệt được màu da, thậm chí đầu tóc còn lồi thoi nhếch nhác...

Đây là Huyện lệnh? Đây là Quan nhi? Đây là nhân viên công vụ?! Đây là... phu quân của nàng?!!!

Tống Tiểu Hoa im lặng hỏi ông trời, nước mắt rơi xuống.

Ghi chú:

1. Chopin (1810-1849) là một nhà soạn nhạc tài năng người Ba Lan, gốc Pháp. Tài năng của ông được nảy nở từ rất sớm, và được so sánh với thần đồng âm nhạc Môza.

Chương 2

Lục Tử Kỳ nhìn cô gái kia đứng trong sân mà vẻ mặt có chút kỳ quái, khẽ nhíu mày, sao lại chênh lệch với miêu tả lúc đầu của bà mai xa như thế, gầy yếu

non nớt đến vậy, đâu giống người chững chạc, có khả năng xử lý được toàn bộ chuyện gia đình từ trong ra ngoài?

Thấy nàng vừa mới bị ốm một trận, sắc mặt còn tái nhợt tiều tụy, nhưng lông mày thanh tú và đôi mắt to cũng mang theo một chút thông minh lanh lợi rất hiếm thấy trên người những cô gái khác.

Hôm đó vừa làm lễ xong, còn chưa có thời gian nhìn nàng cẩn thận, chợt nghe sông Liễu đột nhiên vỡ đê, hơn nửa số đất nông nghiệp của huyện bỗng chốc bị đe dọa lớn, làm quan phụ mẫu một vùng, phải đối mặt với tình hình nguy hiểm, tất nhiên không thể tiếp tục chuyện tình yêu nam nữ của riêng mình. Sau khi vợ vã rời đi, nghe người ta báo cáo lại rằng nàng ngã bệnh vì đi đường mệt nhọc, chỉ kịp sai người nhờ vợ của huyện úy là Trương thăm đến chăm sóc hộ.

Lại nói, lần này thực sự quá vội vàng thành ra hỗn loạn, sắp xếp không chu toàn, đi vừa gấp vừa tới chỗ rất nguy hiểm, không thể mang Lăng Nhi theo bên người. Mặc dù chỉ muốn Hoắc Nam xin nghỉ về quê, nhưng trong nhà có một cô gái, thấy rằng tạm thời không đáng ngại. Trong tình hình đó, cũng đã hoàn toàn quên mất tình trạng cơ thể của nàng, đã quên rằng một cô gái mới đến còn xa lạ với tất cả, liệu có thể chăm lo được hết không.

Tuy cái nhà này khá đơn giản thậm chí có chút đơn sơ, tuy Lăng Nhi đã qua tuổi biết điều hiểu chuyện, nhưng dù sao cũng là làm khó quá rồi...

Nhưng cũng may, xem xét ra, thân thể của nàng hồi phục coi như không tệ, cũng rất hòa hợp khi ở chung với Lăng Nhi.

Dù vậy, trong lòng thật áy náy với nàng, chỉ có thể tạm thời gác lại, về sau bù đắp dần dần.

Hắng giọng một cái, há miệng, mấy tiếng “Phu nhân” không làm sao mà thốt ra được.

Đã từng cho rằng, cả đời này chỉ biết gọi một cô gái làm ‘Phu nhân’;

Đã từng cho rằng, cả đời này chỉ biết làm bạn cùng một cô gái đến già;

Đã từng cho rằng, cả đời này chỉ biết nắm tay của một cô gái, nhìn một thời hoàng kim thịnh vượng kia đến cuối cùng...

Nhưng, hẳn có thể không có vợ, mà Lăng nhi không thể không có mẫu thân.

Đứa bé này, vừa ra đời thì mẫu thân mất. Trước lúc hai tuổi, chưa từng được nhìn thấy người cha lòng như đã chết, cả ngày uống say của mình. Sau đó, vừa bị người cha đã tỉnh ngộ mang theo đến huyện Bắc Nhai ngàn dặm xa xôi, nghèo khó vắng vẻ, vừa bị lơ là chăm sóc do cha cả ngày bận rộn việc công.

Có thể, đối với nó mà nói, Hoắc Nam cùng một đám quan viên nha dịch trong huyện nha so với cha ruột của mình còn thân thiết hơn.

Cũng đến lúc, cho nó một người mẫu thân, cho nó một gia đình trọn vẹn rồi.

Lục Lăng rúc vào trong ngực Lục Tử Kỳ, nhìn bên này một chút, bên kia một chút: “Phụ thân, mẫu thân, vì sao hai người không nói chuyện?”

Ngay tức khắc, khoe miệng Tống Tiểu Hoa giật giật một chút, điên cuồng hét lên trong lòng: không không không, ta không phải là mẫu thân người, không phải!

Rốt cuộc, lông mày Lục Tử Kỳ giãn ra, cười khở một tiếng trong lòng, mở miệng nói: “Phu nhân, cực khổ cho nàng rồi.”

Tiếng nói của hắn rành mạch mà dịu dàng, hàm răng của hắn trắng tinh mà đều tăm tắp, nhưng những thứ này cũng không bằng một câu “Phu nhân” gây nên sự chấn động chết người cho Tống Tiểu Hoa. Chẳng lẽ, mình thật sự muốn cùng “Thổ dân” một ngàn năm trước này làm vợ chồng?!

“Cái đó...”

Chỉ có nói hai chữ rồi không biết tiếp tục làm sao nữa, muốn xưng hô với hắn như thế nào? Phu quân? Lang quân? Tướng công? Đương gia?...

Tất cả kiến thức lịch sử trong đầu Tống Tiểu Hoa dường như đều bắt nguồn từ những thứ điện ảnh và kịch truyền hình càng ngày càng không đáng tin kia, đối với những chi tiết này trong cuộc sống lại càng là một lỗ đen trước hai mắt, hơi do dự một chút, dứt khoát bằng bất cứ giá nào, dù sao thì không thể để cho nàng đóng giả cổ nhân thời gian dài mà không có chút nào sơ hở, nếu sớm muộn đều phải lộ ra, không bằng trước đó chuẩn bị ít chặn dệm dự phòng kim châm, cũng để đến lúc đó tránh khỏi kích thích quá mức mà không thể cứu vãn: “Thật ra thì, chàng có thể gọi nữ danh của ta... Diêu Diêu.” Đây vốn là tên nàng, so với ‘Tiểu Hoa’ dễ nghe hơn nhiều...

Thấy Lục Tử Kỳ có chút sửng sộ, vội vàng làm ra vẻ khó xử, cúi đầu xuống đất ngượng ngùng nói: “Ca ca tẩu tẩu gọi ta như vậy, ta nghĩ, nếu đã là... người một nhà ấy...”

“Hoa Diêu Diêu à?” Ngay lúc Tống Tiểu Hoa tưởng như bị chính mình làm cho mệt chết, Lục Tử Kỳ ôm Lăng Nhi cất bước đi tới.

“Không phải, là Diêu Diêu (xa xôi).”

“Được, như vậy, sau này nàng gọi ta là Đông Thanh, là tên của ta.” Như vậy, không còn gì tốt hơn...

Tống Tiểu Hoa thấy Lục Tử Kỳ biết nghe lời, dễ nói chuyện như thế, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, ngẩng đầu, nhìn người nam nhân ở trước mặt này, trong lòng không khỏi khen một câu, nếu bỏ qua khuôn mặt “chất phác quá mức” và trang phục “hơi thờ bần đất tràn đầy”, chiều cao và vóc dáng của hắn cũng rất chuẩn, thật là đáng tiếc, đáng tiếc.

Đang trong lúc nàng không chút nào kiêng kị né tránh ánh mắt nhìn thẳng, Lục Tử Kỳ lặng lẽ nhú đuôi lông mày. Là to gan không được dạy dỗ, hay là tỏ vẻ ngây thơ?

“Ôi! Lục đại nhân, ngài đã trở lại!” Theo giọng nữ lạnh lạnh, một phụ nhân trung niên khỏe mạnh mập mạp bước nhanh vào sân, trên cánh tay còn mang một rổ rau dưa tươi mới.

“Trương thâm, mấy ngày nay thật sự đã làm phiền người.” Lục Tử Kỳ cúi người để Lăng Nhi xuống, cười nhận lấy rổ rau: “Nhanh đi gặp lão Trương nhà các người đi! Lần này ít nhiều còn có hấn, nhưng cũng là mệt mỏi không nhẹ. Nhanh đi về chuẩn bị một ít rượu ngon thức ăn ngon an ủi hấn cho tốt chút. À đúng rồi, tổng cộng hết bao nhiêu bạc, để cho lão Trương ngày mai tới tìm ta lấy.”

“Này! Nhìn ngài nói kìa Lục đại nhân, nếu không phải do ngài, người toàn huyện chúng ta sang năm cũng phải đi ra ngoài xin cơm, còn tính toán cùng ta những món tiền nhỏ này làm gì?”

“Chỉ là chuyện thuộc bốn phận của ta thôi, ngày mai nhớ nhắc nhở lão Trương. Hôm nay ta không giữ người lại, ngày khác nhất định mang lên một bàn rượu và thức ăn xin vợ chồng hai người uống hai chén.”

Lục Tử Kỳ mỉm cười dịu dàng, trong lời nói đầy chân thật đáng tin, Trương thâm xem chừng cũng không lay chuyển được, đành phải bằng lòng, trước khi đi dặn dò: “Thân thể phu nhân yếu đuối, nhất thiết phải điều dưỡng tốt. Còn hai thang thuốc ta đặt ở phòng bếp, cần uống trong trưa nay và tối nay. Hồ đại phu ngày mai lại đến xem cho phu nhân một chút, hấn là kê đơn thuốc mới. Lục đại nhân, ngài không biết đâu, đợt này bệnh của phu nhân thật nguy hiểm, nếu không tỉ mỉ thì sợ là...”

Thở dài, cực kỳ tán thành nhìn Tống Tiểu Hoa bề ngoài nhìn như đang cười nhưng trong không cười: “Đừng nhìn phu nhân tuổi không lớn lắm, cũng hiểu đại nghĩa, nhiều ngày như vậy rồi, không có một lời oán trách, đối với tiểu thiếu gia cũng rất biết nóng biết lạnh. Lục đại nhân, ngài thật là có phúc! Đây chính là làm người tốt gặp việc tốt!”

Trương thâm nói vài câu, liền cười hớ hớ, vội vàng về nhà đoàn tụ cùng quan nhân nhà mình (chồng mình). Bỏ lại hai lớn một nhỏ trong viện nhất thời lại im lặng lúng túng.

Lục Tử Kỳ chỉ nghe nói Tống Tiểu Hoa bị bệnh, nhưng cũng không biết thì ra là bệnh nặng như vậy. Đối mặt với thê tử mới cưới mang về mặt bình tĩnh hoàn toàn không có oán hận, trong lòng hấn áy náy hơn rất nhiều.

Mà nhìn Tống Tiểu Hoa như bình tĩnh, thật ra trong lòng ba đào mãnh liệt, bởi vì, nàng chợt nhớ tới hai vấn đề chết người:

Thứ nhất, nàng không thể nấu cơm, chính xác ra, chắc là không biết dùng đồ nấu cơm nào ngoại trừ nồi cơm điện và lò vi ba. Sau khi mơ hồ xuyên qua, đầu tiên là bận... bình phục tâm trạng đang cực kỳ khiếp sợ, tiếp theo bận... thích ứng với cuộc sống khô khan, không có TV, không có mạng internet, không có

bất kỳ phương tiện truyền thông nào, sau đó bạn... học cách mặc y phục tầng tầng lớp lớp, phức tạp muốn chết và búi kiểu tóc rối rắm khiến nàng hận không thể lập tức cạo trọc, thỉnh thoảng còn muốn bớt thời gian ngắn người oán trời, đôi phó với đứa con riêng còn nhỏ của chồng, đâu còn thời gian đi nghiên cứu cách dùng bếp lò, nồi lửa nấu cơm mà chưa từng gặp bao giờ? May mà có Trương thâm vừa mua vừa nấu giúp ba bữa một ngày, nếu không, sợ là đã sớm chết đói liền, đâu thai một lần nữa.

Nhưng từ giờ trở đi, bệnh của nàng tốt lên, nàng... Lão công của nàng đã trở lại, đương nhiên Trương thâm sẽ không đến làm “bảo mẫu theo giờ” miễn phí nữa, vậy sau này chẳng phải sẽ khiến cho cô dâu nhỏ là nàng một mình một người làm hết tất cả sao?

Ôi xã hội cũ vạn ác! Nàng thật hoài niệm các nam nhân “Mã đại tẩu” lên được phòng khách xuống được phòng bếp của một ngàn năm sau...

Thứ hai, theo nàng biết, nàng và Lục Tử Kỳ còn chưa kịp ấy... Viên phòng (động phòng). Mặc dù bản chất của nàng là “Ngự Tỷ”, nhưng vẫn ở giai đoạn luyện “Chày gỗ”, hiểu biết về nam nhân chỉ ở “Mặt ngoài” mà không tiến vào “Thực chất”. Chẳng lẽ, “Lần đầu tiên” của linh hồn từ quá khứ cùng thân thể hiện tại của nàng lại trao cho nam nhân giống như bùn đất trước mắt này?

Không không không, quyết không thể cho phép tình huống như thế xảy ra!...

Chương 3

Người Cứ Đùa Giỡn Ta Đi Lão Tặc Thiên

“**M**ẫu thân, Lăng Nhi đói bụng.” Bắp đùi lại bị ôm lấy, nhìn một chút rồi lại nhìn một chút, “vấn đề thứ nhất” nhanh như vậy đã xảy ra ngay trước mắt.

“Diêu Diêu, ta đi tắm rửa thay quần áo trước.” Đây là “vấn đề thứ hai” sao? Thật sao?!

“Chờ một chút!”

Bỗng nhiên Tống Tiểu Hoa hét lớn một tiếng làm cho vẻ mặt của Lục Tử Kỳ đang muốn xoay người rời đi nhất thời hiện lên vẻ ngạc nhiên, không nghĩ là nàng nhỏ gầy nhát gan lại có thể bộc phát ra âm thanh trung khí mười phần như vậy, hào hứng như sóng lông mày lên một chút: “Làm sao vậy?”

“Ừa... Ta muốn nói là, có thể không còn củi, không nấu nước tắm được... vậy tắm rửa...” Tống Tiểu Hoa không hiểu sao bị động tác như sóng mày của hắn làm cho lòng hoảng hốt, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện tìm một lí do thật sự quá tệ hại.

Lục Tử Kỳ lại một lần nữa kinh ngạc nhếch mày lên thật cao: “Ta nhớ là lúc đi, trong phòng chứa củi rõ ràng còn đến nửa phòng, mà đã dùng hết rồi?”

Phòng chứa củi?! Tống Tiểu Hoa trợn tròn mắt, nàng còn tưởng rằng mỗi ngày đều phải lên núi đốn củi... Nghĩ một chút cũng đúng, sao lại có thể như thế được? Đúng là tự mình ngáng chân mình, thật vô cùng đần độn!

“À... Vậy đại khái là ta bị bệnh hồ đồ nên nhớ lộn.” Tống Tiểu Hoa vừa nói vừa hung hăng ho mấy cái cho hợp với tình hình.

“Nơi này gió lớn, cẩn thận lại cảm lạnh.” Lục Tử Kỳ thấy thế nhất thời cảm thấy mềm lòng, cũng không chú ý truy xét những sơ hở lộn xộn trong lời nói của nàng: “Nàng vào nhà nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa thức ăn làm xong, ta lại tới gọi nàng.”

“Hả? Chàng... chàng biết nấu cơm?”

Lúc này, Lục Lăng bị lơ là đã lâu kéo kéo vạt áo của nàng: “Cơm phụ thân nấu là món ăn ngon nhất trên đời này!” Trong giọng nói trong trẻo tràn đầy sự tự hào nồng hậu.

Lục Tử Kỳ xoa đỉnh đầu bù xù của nhi tử: “Đừng nghe Lăng Nhi nói bừa, tán gẫu cũng có thể no bụng rồi.”

Hắn vốn dĩ giống kẻ vô dụng, bây giờ lại khiến cho Tống Tiểu Hoa nhìn thuận mắt hơn vài phần: “Vậy làm phiền chàng rồi! Lăng Nhi, theo ta vào nhà!”

“Không! Lăng Nhi phải giúp việc cho cha!”

“Trời ơi con giúp đỡ cái gì, chớ thêm phiền!”

Lục Lăng vùng ra khỏi tay Tống Tiểu Hoa, bỏ nhào về phía Lục Tử Kỳ: “Phụ thân, người nói với mẫu thân, Lăng Nhi có thể giúp đỡ đi.”

Lục Tử Kỳ cười gật đầu một cái: “Để cho con theo ta đi, đừng quấy rầy nàng nghỉ ngơi.”

“Vậy cũng tốt, cung kính không bằng tuân mệnh!”

Tống Tiểu Hoa vào nhà vừa ngồi xuống giường lại lập tức nhảy lên, vấn đề giường, rất nghiêm trọng.

Hiện nay nàng đang ở trong cái phủ đệ Huyện lệnh này, thật cực kỳ đơn sơ, trong nhà ngoại trừ một gian phòng bếp, một gian phòng chứa củi, là một hàng bốn nhà ngói nửa mới nửa cũ: phòng khách, thêm hai phòng ngủ, còn có một gian thư phòng.

Nghe Lăng Nhi nói, một gian trong đó là phòng ngủ của Hoắc Nam. Người này là tùy tùng bên người đi theo Lục Tử Kỳ nhiều năm, thời gian trước chợt trở về quê cũ, lúc đầu nói nhất định sẽ chạy về uống rượu mừng, nhưng có thể tạm thời gặp phải chuyện gì đó mà trì hoãn hành trình. Trong ngày thường chủ yếu là do hắn tới chăm sóc cuộc sống của hai cha con. Lục Tử Kỳ có thói quen ngủ trễ dậy sớm, cho nên hầu hết thời gian Lăng Nhi đều ngủ cùng Hoắc Nam.

Tống Tiểu Hoa đối với việc cổ đại lại có “nam bảo mẫu” như vậy thì kinh ngạc một phen, đồng thời biểu lộ sự khâm phục sâu sắc. Nếu để cho nàng ngủ

chung với đứa trẻ giống cụ gạo nếp như vậy, có lẽ buổi đầu tiên đã bị nàng trực tiếp đè cho ngạt chết rồi...

May mà trước đó vài ngày nàng ngã bệnh, Lục Lăng vẫn do Trương thăm giúp một tay mang theo, bằng không, chắc là đã sớm đã làm mất mạng người...

Hiện tại, cái hậu viện Huyện lệnh nhỏ nhỏ này biến thành “nhà ba người” thật sự, vậy thì, ngủ như thế nào là một vấn đề gấp cần giải quyết.

Lục Lăng nhỏ như vậy, khẳng định là không thể ngủ một mình một phòng, chẳng lẽ, muốn “một nhà ba người” chen chúc trên một cái giường?

Ừ... Thật cũng không phải hết biện pháp, cho bảo bảo ngủ ở giữa, cha hẳn coi như “đói khát” đi nữa cũng không có khả năng cách một đứa bé mà làm gì đó... Trước khi Hoắc Nam gì đó trở lại, cũng chỉ có thể miễn cưỡng như vậy, đi một bước nhìn một bước thôi...

Suy nghĩ một chút, quyết định sách lược vẹn toàn vẫn là tranh thủ thời gian đi lấy hai chăn trải giường mới tốt, Tống Tiểu Hoa nhìn chần hỉ đỏ thắm trên giường, chữ hỷ đỏ thắm trên cửa, cố lắm mới nhìn được không phóng lửa đốt những thứ đồ kích động chương mắt này.

Dù sao, nơi này là nơi đặt chân của mình, phải nhìn nha, còn chưa tới nỗi không thể nhìn được...

Tống Tiểu Hoa vừa tự an ủi mình vừa lấy hai cái chăn bông mỏng mới tinh từ trong rương đồ cưới ra, quyết định thừa lúc mặt trời giữa trưa này cầm đi phơi một chút, cũng tiện thể khử trùng.

“Cô hòng hầm hừ” khiêng chăn chuyển ra bên ngoài, một cơn buồn bực lại xông lên trong lòng Tống Tiểu Hoa.

Chức quan Huyện lệnh mặc dù rất nhỏ như hạt vừng, nhưng lớn nhỏ gì cũng là nhân viên công vụ quốc gia, hơn nữa nàng xem trong những tiểu thuyết xuyên việt kia đều nói, ở Tống Triều bổng lộc quan viên tương đối hậu hĩnh. Thế nào mà Lục Tử Kỳ nghèo như vậy? Trong nhà thậm chí không có lấy một cái nha hoàn làm việc vặt hay gã sai vặt, mọi chuyện đều muốn tự làm từng chút. Đây không phải là liêm khiết hơi quá chứ? Quả thật chính là tự làm khổ mình!

Tiền viện không có dây phơi quần áo, Tống Tiểu Hoa ra khỏi phòng liền chỉ im lặng đi tới hậu viện, thân thể nhỏ bé vì dinh dưỡng không đầy đủ bị đè nén quá mức.

Vừa mới chuyển qua góc phòng liền nghe thấy một câu nói giòn giã: “Mẫu thân! Để Lăng Nhi tới giúp người!”

Tuy rằng trong lòng rất thoải mái, nhưng Tống Tiểu Hoa cũng không dám thật sự để cho cái đầu củ cải nhỏ này nhúng tay vào, chỉ thêm phiền mà không giúp được là chuyện nhỏ, lỡ như không cẩn thận chần rơi xuống đập vào cái đầu

nhỏ kia gây nguy hiểm đến trí não, thì phiến to: “Đừng đừng đừng, đi ra chỗ khác hóng mát đi... Lãng Nhi ngoan nhé!”

Chỉ lo vội vàng điều chỉnh giọng điệu cứng nhắc của mình, một thoáng thất thần đã dấn vào mép chần, vì vậy, không nói quá chút nào, ngã xuống miệng gặm bùn, cũng may phía dưới thân thể có chần đệm lên mới không ngã bị thương.

Phun nước bọt “phi phi phi”, tay chân luống cuống bò dậy, sau đó, trong vòng một giờ ngắn ngủi lần thứ hai sừng sốt, sau đó nữa, lần thứ hai hung hăng mắng “mặt trời” Lão Tặc Thiên không ngừng đùa giỡn nàng hết lần này đến lần khác...

Dáng người thon dài, tỷ lệ hoàn mỹ, làn da màu lúa mạch, tóc dài ướt nhẹ, xương quai xanh đẹp đẽ, lông mày nghiêng xéo, con mắt đen bóng, cái mũi thẳng tắp, miệng có góc cạnh... Ngày mùa thu ánh mặt trời chiếu vào những giọt nước trong suốt trên người, tỏa ra vô số hào quang làm Tống Tiểu Hoa hoa mắt tim đập nhanh muốn chết.

“Người mẫu nam” đứng ở trong sân này chính là “tượng binh mã” lỗi thời léch thếch thảm không nữ nhìn vừa này?!

Lục Tử Kỳ hoàn toàn không ngờ rằng Tống Tiểu Hoa lại đột nhiên xuất hiện, nhất thời tay chân cũng luống cuống một chút. Tuy nói trên danh phận là vợ chồng, nhưng, dù sao chưa là vợ chồng thật, ban ngày ban mặt như vậy không hề chuẩn bị mà đối mặt “trực diện”, vẫn là cực kỳ xấu hổ lúng túng. Mà hai mắt nàng nhìn đăm đăm, rõ ràng đã bị sợ đến choáng váng...

Thầm than một tiếng, quay người thò tay lấy ra trường sam sạch sẽ bên cạnh nhanh chóng mặc vào, ho nhẹ một tiếng, quay lại, cố gắng làm cho sắc mặt và giọng điệu đều như bình thường: “Tới phơi chần à?”

“Ừ...” Tống Tiểu Hoa rút cuộc vất vả dời tầm mắt khỏi cơ thể phun huyết của “người mẫu nam”, buột miệng đáp lại xong liền đơ như cây gỗ ngồi chồm hổm xuống muốn ôm lấy chần.

Lục Tử Kỳ vội bước nhanh lên phía trước, mà đem hai cái chần mỏng phơi lên dây một cách cực kỳ gọn gàng thoải mái. Giơ cánh tay lên, trường sam co lên trên thân thể, đường cong hoàn toàn hiện ra.

Tống Tiểu Hoa vượt vượt cái mũi, giọng nói có chút mất tự nhiên: “Sao chàng không cần nước nóng? Không sợ lạnh sao?”

Lúc này tuy rằng không rét, nhưng nhiệt độ cũng chỉ chừng mười độ mà thôi, huống chi, nước giếng ở cái thời tiết này dường như lạnh hơn rất nhiều so với nước máy. Cứ sử dụng trực tiếp nước giếng mới mức lên để tắm, Tống Tiểu Hoa nghĩ thế nào cũng thấy run run một chút.

“Mùa đông phụ thân đều như vậy mà, phụ thân nói, như vậy có thể cường thân kiện thể (làm cơ thể khỏe mạnh).” Lục Lăng trả lời thay, tên tiểu tử này cứ nhắc tới cha của mình thì luôn có bộ dáng tự hào vô biên.

Tống Tiểu Hoa lại vuốt vuốt cái mũi, thì ra không chỉ là “người mẫu nam”, còn là một “mãnh nam”... Liệu hắn có là cao thủ võ lâm giống như Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không đây?...

Lục Tử Kỳ sửa sang ngay ngắn cái chăn, vừa quay đầu, đúng lúc đối mặt với hai con mắt Tống Tiểu Hoa đang nhìn chăm chăm. Là phục hồi lại tinh thần từ lúc kinh sợ vừa rồi, hay là...

“Diêu Diêu, nàng làm sao vậy?”

“À? Không có... Không có gì...”

Tống Tiểu Hoa vội vàng cúi đầu, ở trong lòng khinh bỉ mình một vạn lần.

Có tuýp đàn ông nào nàng chưa từng thấy qua, thế nào mà vào lúc này lại giống như hình ảnh tiểu nha đầu cổ đại không ra cổng trước, không bước cổng trong, chưa từng thấy qua cảnh đời, nhìn thấy bất cứ một nam nhân nào có vẻ tạm ổn liền nhìn đến không dời mắt được? Cho dù Lục Tử Kỳ có dáng vượt qua cả Phan An, Tống Ngọc thì thế nào, cũng không thể có hành vi vứt bỏ thể tử mới cưới, hoàn toàn không quan tâm.

Lại nói, Tống Tiểu Hoa nàng mặc dù “háo sắc”, nhưng là cô gái có niềm tin vào tình cảm của thế kỷ hai mươi mốt, hôn nhân không có nền tảng là tình yêu, làm gì gì đó không có nền tảng là tình yêu, nàng tuyệt đối không chấp nhận, bằng không, làm sao mà đến bây giờ nàng vẫn là một Ngự Tỷ “có hạng”...

Nhưng hàng đêm để cho nàng ngủ cùng một nam nhân làm cho người ta mơ màng, làm cho người ta xúc động như vậy ở trên một cái giường, thật là khảo nghiệm quá mức năng lực tự kiểm chế của nàng, quá tàn nhẫn!

Cho nên, nói đi nói lại, đều do Lão Tặc Thiên đáng đâm ngàn đao này.

Người không đùa bỡn lão nương thì chết à?!

Chương 4

Ghét Bỏ “Rõ Rành Rành”

Lục Tử Kỳ thấy nàng cứ cúi đầu rồi ngẩng đầu, vẻ mặt có thể nói là Thiên Biến Vạn Hóa (thay đổi liên tục), không khỏi động lòng, tiểu thê tử này của mình, hình như không giống với những cô nương nhà bình thường cẩn thận tuân theo lễ số quy củ, càng không giống với miêu tả ban đầu của người làm mai.

Đúng vậy, “tiểu thê tử”.

Nha đầu mười sáu tuổi, trong mắt hắn, vẫn chỉ là đứa nhóc choai choai.

Thật ra thì, thời điểm Đồng Nhi gả cho mình, cũng chỉ có mười bảy tuổi mà thôi. Thời gian mấy năm ngắn ngủi, không ngờ già nua thế này sao?

“Ban đêm cảm thấy lạnh à?”

“Không phải, đây là cho cha con hai người đắp...” Tống Tiểu Hoa ho khan một tiếng: “Bởi vì Lăng Nhi còn nhỏ, phải cùng chúng ta... ngủ chung...”

Nhìn lung tung mọi nơi, né tránh sự tìm tòi tràn đầy hứng thú trong ánh mắt Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa cũng biết âm thầm cầu nguyện Lão Tặc Thiên thỉnh thoảng ban phát chút lương tâm làm chuyện tốt, để cho hắn có thể biết ý mình như vậy sẽ không nói rõ ra!

Lục Tử Kỳ nghiêng đầu nhìn qua hai giường của hồi môn này, lại nhìn qua Tống Tiểu Hoa có nét mặt cổ quái, hơi ngạc nhiên. Chẳng lẽ nàng là không muốn... với hắn, vì sự xấu hổ của cô dâu hay là có nguyên nhân gì khác?

Như vậy cũng tốt.

Tạo ra một quá trình quen thuộc lẫn nhau trước, để cho mình có thể tưởng niệm Đồng Nhi thêm mấy ngày. Mặc dù giây phút quyết định cưới nàng, liền muốn toàn tâm toàn ý đợi nàng chuẩn bị, nhưng...

Thậm chí cười khỏ, chế giễu thậm Lục Tử Kỳ hắn cũng như một người đàn bà do dự, cảm lên không được bỏ xuống không được, nếu để cho Đồng Nhi biết sợ là lại muốn chế nhạo hắn ấy chứ?

Đồng Nhi, nàng yên tâm, ta sẽ vui vẻ, ta sẽ hạnh phúc, ta và Lăng Nhi nhất định sẽ có một gia đình ấm áp.

Nữ tử này hoàn toàn không giống nàng, ngoại trừ cặp mắt kia, linh hoạt giống nhau, thông minh, lúc nào cũng tỏ ra khôn khéo giống nhau, nàng (Đồng Nhi) mượn ánh mắt của nàng (Tống Tiểu Hoa) đến xem ta có tuân thủ cam kết ban đầu hay không sao?

Đồng Nhi, thê tử của ta...

Lục Tử Kỳ cúi đầu nheo lông mày, mình sao vậy, vì sao trong đầu lại đột nhiên có nhiều ý nghĩ chòng chéo như vậy, hắn là trong khoảng thời gian này quá mệt mỏi.

“Như thế này đi, ta dọn dẹp Tây Sương phòng kia một chút, thân thể của nàng còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, rất cần tĩnh dưỡng, cho nên, ta tạm thời mang theo Lăng Nhi ở Tây Sương phòng một thời gian ngắn. Chăn này nàng nhận lấy giữ lại về sau tự mình dùng, gần đây thời tiết thay đổi nhiều, ban đêm gió lớn, lo trước khỏi họa.”

Tống Tiểu Hoa mới đầu suyt nữa cho là nghe lầm, chẳng lẽ Lão Tặc Thiên thật sự mở mắt sao, vấn đề chết người bỗng nhiên giải quyết dễ dàng vậy?! Nhưng trong nháy mắt, nàng lại bắt đầu khó chịu.

Người này có ý gì? Chủ động yêu cầu lão bà mới cưới hơn nữa còn chưa làm gì chia phòng ngủ? Là do mấy năm góa vợ đưa đến thân bệnh? Tâm bệnh? Hay là, cả người đều mạnh khỏe, chỉ là với Tống Tiểu Hoa nàng không có hứng thú mà thôi?!

Nàng bây giờ đúng là một con nhóc còn chưa nảy nở, vóc người nhỏ bé gần như không phân được trước sau cũng đúng là không dễ gọi lên dục vọng của nam nhân, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn do bệnh nhiều trở nên vàng vọt như một tờ giấy, khí sắc không được tốt...

Nhưng bị lão công trên danh nghĩa này ghét bỏ “rõ ràng rành” như thế, lại lần nữa hung hăng làm thương tổn đến tự ái trong “linh hồn Ngự Tỷ” của nàng. Trái tim pha lê cho tới bây giờ chỉ toàn được nam nhân nâng niu dỗ dành, trong nháy mắt vỡ tan nát dưới đất, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

“Phụ thân, Lăng Nhi muốn ngủ cùng mẫu thân.” Lục Lăng cầm vạt áo Lục Tử Kỳ năn nỉ: “Trương thâm nói, chờ phụ thân về, con liền có thể ngủ cùng mẫu thân.”

Lời này của Trương thâm... Sao nghe khó chịu thế...

Lục Tử Kỳ bất đắc dĩ khẽ cười, xoa tóc mềm nhũn của nhi tử nói nhẹ nhàng: “Mẫu thân bị bệnh còn chưa lành hẳn, chúng ta không thể quấy rầy mẫu thân dưỡng bệnh, đúng không?”

“Dạ...”

Lục Lăng không cam lòng bĩu môi đồng ý, mà một bên Tống Tiểu Hoa là kéo kéo khoe mắt, trong lòng đã quyết định được chủ ý.

“Vậy thì làm theo lời chàng nói đi! Dù sao bây giờ ta cũng không buồn ngủ, chẳng bằng đi phòng bếp giúp chàng một tay được hay không?”

Lục Tử Kỳ nhướng đuôi lông mày nhìn nàng gật đầu một cái, nữ nhân quả nhiên đều giỏi thay đổi, chỉ là, suy nghĩ của nàng dường như trở nên rất nhanh...

Hai người lớn đều có “kế hoạch nham hiểm”, một người nhỏ còn thì mở cờ trong bụng, tay trái kéo Lục Tử Kỳ, tay phải kéo Tống Tiểu Hoa, sôi nổi đi trên đường nhỏ đến phòng bếp.

Tống Tiểu Hoa nhìn khuôn mặt hần nhỏ nhắn hồng hào thật đáng yêu, nhất thời tâm tư chơi đùa nổi lên: “Lăng Nhi, có muốn chơi đu dây không?”

“Muốn ạ, nhưng phụ thân nói, sau khi con học tư thực mới có thể chơi!”

“Dừng! Lừa con đó! Đợi đến khi con đi học, có thời gian để cho con chơi mới là chuyện lạ!” Tống Tiểu Hoa đã từng lớn lên trong những lời nói dối tương tự như vậy của cha mẹ, liền phản bác không chút khách khí, sau khi thốt ra mới phát hiện ra ánh mắt quái dị của Lục Tử Kỳ, vội vàng cười ha ha: “Ý của ta là, chúng ta có thể chơi đu dây bây giờ.”

Nói xong giơ cánh tay lên, nháy mắt, sau một hồi suy nghĩ Lục Tử Kỳ liền hiểu ý, không nhịn được mỉm cười.

Rất phối hợp cúi nửa người xuống, để bảo đảm có cùng độ cao giống Tống Tiểu Hoa, hai người dùng sức cùng một lúc, tung Lục Lăng lên thật cao, trong

sân nhà nhỏ đầy tiếng trẻ con hét chói tai và cười vui, thỉnh thoảng lại thêm tiếng cười của một cô gái...

Vừa đi vừa chơi như thế suốt dọc đường, khó khăn lắm mới đến được cửa phòng bếp, Tống Tiểu Hoa đã sớm mệt mỏi thở không ra hơi, Lục Lăng vẫn chưa thỏa mãn thượng chuổi hạ nhảy muốn tiếp tục chơi, để cho nàng cực kỳ hối hận đối với hành động nhất thời xúc động của mình, gọi lên thiên tính bướng bỉnh của đứa bé.

Lục Tử Kỳ liền đứng nghiêm, vỗ nhẹ cái ót con trai một chút: “Không phải vừa rồi nói muốn giúp phụ thân làm việc à? Sao lúc này lại chỉ muốn chơi thêm?” Tiếng nói mặc dù không lớn, lại có sự uy nghiêm trong đó, lập tức liền khiến bé củ cải yên tĩnh lại.

“Dạ... Lăng Nhi đi lấy củi.”

Nhìn nó ỉu xiu cúi đầu đi vào phòng chứa củi, Tống Tiểu Hoa đang thờ gáp chợt cảm thấy không đành lòng: “Chàng làm gì mà dữ thế?!”

Giọng nói không hề che giấu giận dữ thật ra khiến Lục Tử Kỳ ngẩn người: “Ta không...”

“Không cái gì? Ta nói mà, nó còn nhỏ như vậy, sao lại như Tiểu Lão Đầu (ông cụ non), thì ra là đều là bị chàng dọa!” Tống Tiểu Hoa vừa lờ đi cánh tay hơi nhức mỏi vừa tiếp tục nói: “Từ nhỏ nó không có mẹ... Không có mẹ, cũng đã đủ đáng thương, chàng là người làm cha không cung chiều nó, thương yêu nó gấp bội thì thôi, còn luôn bỏ nó ở nhà một mình, động một chút là mắng nó! Trong nhà cũng không có người đáng tin cậy chăm sóc nó, chàng không sợ nhờ đâu nó nhiễm thói xấu? Ta cho chàng biết, người có hành vi vô trách nhiệm như chàng, đặt ở nước ngoài... Chính là ở... Phiến bang... Là phải ngồi tù đấy!”

Lời lẽ rõ ràng nghiêm khắc của nàng tuy là nói chuyện thay cho Lục Lăng, thật ra cũng là mượn đề tài để giải tỏa cục khó chịu trong ngực mình, tiếng “răng rắc” vang lên, quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Lục Tử Kỳ cúi đầu nhìn gương mặt nàng hiện ra chút ít đỏ ửng bởi vì vận động lúc trước cùng trận trách cứ vừa rồi, trong lòng chợt thấy có chút cảm động, quả nhiên là nàng thật lòng đối đãi với Lăng Nhi. Khóe môi khẽ cong lên, nhẹ nhàng nói: “Cho nên, mới cần nàng.”

Đột nhiên hấn dạn dàng làm Tống Tiểu Hoa hoảng hốt, trong lòng phờ phới, suýt nữa liền chảy nước miếng phun máu mũi lộ ra bản chất “sắc nữ”. Hít sâu một hơi, kiễng chân lên vỗ vỗ đầu vai hắn: “Thái độ thật không tệ, thật đáng khen! Yên tâm đi, về sau cứ giao Lăng Nhi cho ta!”

Lục Tử Kỳ chợt kinh ngạc, ngôn từ cử chỉ của nàng xem ra là thói quen tự nhiên mà thôi, chỉ có điều, nhà mẹ đẻ của nàng mặc dù không phải là danh môn vọng tộc gì, nhưng gia cảnh cũng rất giàu có. Một cô gái người Hán từ nhỏ phải

tuân thủ các loại lễ nghi quy củ, trốn trong xó ít ra ngoài, sao lại hình thành tính tình phóng khoáng như vậy?

“Nàng mới vừa nói, phiên bang?”

“Ặc...”

“Nàng hiểu rất rõ tập tục của người Liêu?”

“Ặc...”

Tống Tiểu Hoa muốn dán giấy đỏ kín miệng của mình, đúng là họa từ miệng mà ra, họa từ miệng mà ra nha.

Người Liêu? Dương gia tướng? Tiêu thái hậu? Tính Gia Luật sao? Truyền Anh Hùng Xạ Điêu?...

“Nghe sơ qua, nghe sơ qua.”

Tống Tiểu Hoa cười gượng chui vào phòng bếp, Lục Tử Kỳ suy nghĩ một chút chợt lắc đầu bật cười.

Nơi đây cùng huyện lân cận vốn là tiếp giáp Liêu, thỉnh thoảng nghe một chút tin đồn thì có gì lạ? Nhưng sao hẳn lại chưa từng nghe nói người Liêu có cái luật gì mà không chăm sóc tốt đứa bé sẽ phải ngồi tù?...

Chương 5

Nam Nhân Xuống Bếp

Lục Tử Kỳ đi nhanh mấy bước nhận lấy bó củi nhi tử ôm, ngồi xôm người xuống tỉ mỉ phủ bụi bặm trên quần áo và đôi tay nhỏ bé của nhi tử: “Lăng Nhi rất muốn chơi đu dây à? Ý phụ thân là, chơi đu dây thật?”

Ánh mắt Lục Lăng sáng lên, chẳng qua lại lập tức dè dặt ngập ngừng nói: “Phụ thân nói bây giờ Lăng Nhi không thể chơi, Lăng Nhi nghe lời phụ thân.”

Lục Tử Kỳ néo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của con, đứa nhỏ này có lúc thật là lanh lợi làm đau lòng người, quả thật mình đối xử với con khiêm khắc quá mức sao: “Lăng Nhi chỉ cần đồng ý với phụ thân, nhất định phải có người lớn chơi cùng mới có thể chơi, hai ngày nữa phụ thân sẽ làm cho Lăng Nhi một bàn đu dây ở trong sân, bàn đu dây thật.”

“Thật ư?” Lục Lăng nhất thời hưng phấn vỗ tay nhảy lên, nhảy hai cái lại cảm thấy hình như là phạm quy củ, vội vàng xuôi tay đàng hoàng đứng ngay ngắn, trình trọng gật đầu một cái: “Lăng Nhi đồng ý với phụ thân!”

Nhìn trộm Lục Tử Kỳ một chút, thấy hẳn cười nhẹ nhàng cũng không có vẻ trách cứ, liền đánh bạo nói: “Thật ra thì, mới vừa rồi, chơi bàn đu dây kia cùng với phụ mẫu, Lăng Nhi cũng rất thích!”

“Đừng đừng đừng!” Lục Tử Kỳ còn chưa có trả lời, Tống Tiểu Hoa ở phòng bếp “nghe lén” hai cha con nói chuyện liền liên thanh bác bỏ: “Có chơi thật thì tự con chơi đi! Tay chân ta già cả không chịu được sự giầy vò của con.”

Lục Lãng vội vã nhìn về phía bên trong cửa hô lên rõ ràng: “Mẫu thân đâu có già!”

Lục Tử Kỳ cười đứng dậy, dắt Lục Lãng bước vào, lại thấy Tống Tiểu Hoa đang nhìn chỗ này một chút, chỗ kia một chút với khuôn mặt rất hiếu kỳ.

“Tìm cái gì vậy?”

“À không... Phòng bếp nhà chàng không giống nhà ta, cho nên, ta ở đây làm quen với hoàn cảnh.”

“Không phải nhà “chàng” cũng không phải nhà “ta”! Là nhà chúng ta, phòng bếp của nhà chúng ta!”

Lục Lãng nói từng chữ một cực kỳ nghiêm túc, khiến Tống Tiểu Hoa cùng Lục Tử Kỳ liếc mắt nhìn nhau, lại không hẹn mà cùng liếc mắt ra chỗ khác, trong lòng đồng thời dâng lên một cỗ âm áp lạ thường.

“Được rồi được rồi, tên tiểu quỷ này, con nhiều ý kiến linh tinh quá!” Đưa hai đầu ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Lục Lãng, Tống Tiểu Hoa ôm hẳn ngòai trên ghé nhỏ, dựa vào tường: “Chúng ta không làm loạn thêm cho chàng nữa, ngày hôm nay sẽ để chàng biểu hiện hết sức, được không?”

Lục Tử Kỳ không nói tiếng nào, chỉ cười, kéo ống tay áo, trực tiếp bắt tay vào làm một cách gọn gàng.

Tống Tiểu Hoa cũng không nói nhiều để quấy rầy, chỉ là ở một bên lặng lẽ đem các loại gia vị thức ăn mới bày ra từng chỗ, còn đem từng bước và phương pháp nhóm lửa nấu cơm lần lượt ghi nhớ trong đầu.

Lửa gạt không làm một hai bữa còn dễ nói, nhưng tương lai hiển nhiên sao có thể không làm mà để cho Lục Tử Kỳ làm chứ? Chẳng những thoát nhìn hẳn chính là loại người bận rộn liên tục không ở nhà, trông cậy vào hẳn chỉ có thể trực tiếp chết đói, mà đây còn là thời đại phong kiến, thịnh hành chủ nghĩa Đại Nam Tử cực đoan, nếu như vẫn để cho nam nhân nhà mình làm việc nhà, nam nhân này còn là quan phụ mẫu một địa phương, thật không biết liệu có thể bị bắt đi điều phó đìim lòng heo cho người ta nhìn hay không... Cho nên, dù như thế nào, cũng muốn nhanh chóng học cách làm việc nhà cơ bản mới được.

Ôi, đáng thương cho nàng, là người lười đến bình xỉ dầu hết cũng không muốn mua, dựa vào đồ ăn ngoài và mì ăn liền sống qua ngày, bây giờ, chẳng hiểu sao lâm vào tình trạng này...

Chỉ là, nhìn qua giống như cũng không có gì khó khăn lắm! Bằng đầu óc thông minh của nàng chắc chắn là tùy tùy tiện tiện cũng có thể làm được.

Nhìn bóng dáng bận rộn của Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa không khỏi nheo mắt.

Nếu như bỏ qua lúc trước không nói, thì từ khi gặp mặt đến bây giờ, trong khoảng thời gian này, biểu hiện của Lục Tử Kỳ cũng không tệ lắm, thậm chí có thể nói là vui mừng không thôi, trong đó thay đổi về ngoại hình là nhất, cực kỳ khiến cho Tống Tiểu Hoa vừa kinh ngạc vừa vui mừng...

Nhìn thái độ Trương thẩm đối với hắn, hắn hẳn là một vị quan tốt rất được kính yêu. Mà nhìn phương thức giáo dục của hắn đối với Lục Lăng cũng không khó đoán được hắn tuyệt đối là nghiêm phụ (người cha nghiêm khắc), nhưng cũng đầy yêu thương, tạo cảm giác người cha có tình thương như núi.

Về phần hắn đối xử với mình ra sao... Tạm thời không nhìn ra đầu mối gì, nên cũng coi là ôn văn lễ độ chứ? Chỉ cần không nhìn vào sự “ghét bỏ” rõ ràng này...

Đối mặt với mỹ nam, nếu không động lòng, thì không phải “Diệt Tuyệt sư thái” cũng là “Bách Hợp” (lesbian).

Hiển nhiên là Tống Tiểu Hoa không phải hai kiểu người đó, cho nên, “xuân tâm” của nàng hơi nhộn nhạo một chút là cực kỳ bình thường.

Nhưng mà, đầu tiên, nàng muốn cho mình trở nên xinh đẹp, trở nên tràn đầy sự quyến rũ, như vậy mới phải ra tay. Trước mắt nền tảng của thân thể này cũng không tệ lắm, thêm chút bảo dưỡng điều trị coi như không hào quang bốn phía cũng ít nhất có thể thanh tú động lòng người. Đến lúc đó, dựa vào “cua trai đẹp đại pháp” thế kỷ hai mươi một nữa, nàng nhất định phải làm cho Lục Tử Kỳ nước mắt giàn giụa quỳ dưới váy màu thạch lựu của nàng, hối hận mà khóc lóc nức nở vì quyết định “mất mù” ban đầu! Chấm hết ha ha...

Nghĩ tới tương lai không xa mình được mở mày mở mặt phong quang vô hạn, Tống Tiểu Hoa không nhịn được cười lên.

Cảm thấy thân thể nàng rung động, Lục Lăng lấy làm lạ nghiêng đầu sang chỗ khác ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Mẫu thân, người làm sao vậy? Có phải cảm thấy lạnh hay không?”

Tiểu tử ngọc này, nhìn cái lò cháy rừng rực trên bệ bếp, ai còn có thể lạnh? Tống Tiểu Hoa còn đang suy nghĩ muốn nói dối ra sao, Lục Lăng đã kéo tay của nàng đặt trên miệng của mình, phồng má thổi mấy hơi: “Vào mùa đông, Hoắc thúc thúc luôn sưởi ấm cho Lăng Nhi như vậy, mẫu thân, còn lạnh không?”

Tống Tiểu Hoa nhìn Lục Lăng vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt đen láy, mũi nàng cay cay, suýt nữa hóc mắt ướt. Ôm thật chặt thân thể nhỏ nhắn: “Không lạnh không lạnh, mẫu thân không lạnh. Lăng Nhi thật biết nghe lời, thật hiểu chuyện, mẫu thân yêu con chết mất!”

Nói xong, lại hôn mấy cái thật mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại trắng như tuyết của hắn, chọc cho Lục Lăng cười “khanh khách” không ngừng.

Đưa tay vòng quanh cổ của nàng, quỳ gối trên đầu gối nàng, cũng bắt chước hôn lại thật nhiều, trong miệng còn non nớt lắm bầm: “Mẫu thân tốt nhất, Lăng Nhi cũng yêu mẫu thân...”

Lục Tử Kỳ đang quay lưng về phía bọn họ, nghe cuộc trò chuyện này, nghe một lớn một nhỏ cười đùa, khoe môi không khỏi cũng cong lên càng cao.

Đây chính là cảm giác gia đình vui vẻ hòa thuận sao... Mặc dù, cách biểu đạt tình cảm có vẻ quá mức trực tiếp...

Chỉ dùng khoảng nửa giờ, Lục Tử Kỳ đã làm ra bốn món mặn một món canh.

“Oa! Nhìn qua không tệ!” Tống Tiểu Hoa cố gắng hít mũi một cái: “Sắc hương vị đều đủ! Thì ra là, chàng cũng biết “bốn mặn một canh, hài lòng khỏe mạnh” nha!”

Lục Tử Kỳ vén áo ngồi xuống: “Những lời này... Không tệ, có lý.”

“Đó là đương nhiên...”

Tống Tiểu Hoa định nói tám chữ này vốn là tinh túy của phong trào “phản hủ xương liêm” (“Phản hủ xương liêm” là một phong trào của Trung Quốc, đại ý là chống lại tham nhũng hủ bại, đề cao trong sạch liêm khiết trong bộ máy quan chức), nhưng nghĩ lại một chút thì những lời như thế từ trong miệng một tiểu nha đầu có vẻ như “sa đọa” là gì cũng không hiểu lắm nói ra, là cực kỳ không thích hợp, lúc này mới nhịn được.

Lục Tử Kỳ vừa bế Lục Lăng lên ghé đặc chế hơi cao chút vừa nói: “Đồ ăn thanh đạm vị nhẹ chút, đối với việc điều dưỡng thân thể của nàng rất có ích.”

Từ trước đến giờ Tống Tiểu Hoa không có yêu cầu quá cao đối với ăn uống, cơ bản thì ăn được, no bụng là được, cho nên đối với cách thức nấu ăn một chữ cũng không biết. Nhưng cũng nhận ra được món ăn trong bữa cơm hôm nay rõ ràng so với Trương thâm làm lúc trước tinh tế hơn một chút, có cảm giác nhìn vui mắt, thơm nức mũi.

Vì trận bệnh kia mà nàng hao hụt nguyên khí, hơn nữa bây giờ lại không có đồ ăn vặt gì, chỉ có thể dựa vào một ngày ba bữa cơm mà thay thế, cho nên khẩu vị quá tốt, lúc này thấy bụng đói kêu vang, trước tiên hô một câu “ăn cơm” đơn giản rồi ăn ngấu nghiến. Mặc dù không đến nỗi như Mãnh hổ hạ sơn Ác lang vô mồi (hổ dữ xuống núi, sói dữ vô mồi), nhưng đáng vẻ và tư thế kia cũng đủ để khinh thường ngàn vạn hoa thơm cỏ lạ Bắc Tống rồi...

Lục Lăng thường thấy cảnh tượng như vậy, chỉ lo vui đầu ăn cơm của mình, mà Lục Tử Kỳ là lần đầu tiên thấy, mặc dù hẳn vốn vui buồn không lộ ra ngoài, lúc này cũng khó che được vẻ kinh ngạc hiện trên mặt.

Thật ra, nếu nói theo thực tế, Tống Tiểu Hoa tương ăn cũng không tệ như vậy, chẳng qua là tốc độ nhanh một chút, ăn nhiều một chút mà thôi. Cái này

nếu so với tộc người đi làm ăn com như đánh giặc ở thế kỷ hai mốt là bình thường. Trong trường hợp này, nếu so với một nàng dâu nhỏ vốn nên rụt rụt rè rề cẩn thận chặt chẽ của hơn một ngàn năm trước, liền trở nên hiếm có thậm chí còn kỳ lạ.

Lục Tử Kỳ theo thói quen nhú mày, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ hoang đường: thê tử mới cưới vào cửa của mình, không phải bị đánh tráo chứ...

Nhưng mà, nhìn nàng ăn ngon lành như thế, làm cho người khác cũng muốn ăn hơn.

Nàng lúc này đơn giản và chân thật, không làm bộ chút nào, chẳng phải là kiêu trước giờ mình vẫn muốn sao? Cho nên, bất kể là trời xui đất khiến thế nào, cái kết quả này, không chỉ không chỗ nào xấu, thậm chí còn có chút vui mừng ngoài dự đoán.

Cười một tiếng thoải mái, cầm đũa lên.